

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

22 май 2019 година *

„Седма рамкова програма за научни изследвания, технологично развитие и демонстрационни дейности — Препоръка 2003/361/ЕО — Решение на групата по утвърждаването при Комисията във връзка с квалифицирането като микро-, малки и средни предприятия — Искане за преразглеждане на основание на точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838/ЕС, Евратом — Липса на административна жалба по смисъла на член 22 от Регламент (ЕО) № 58/2003 — Право на защита — Принцип на добра администрация — Правна сигурност — Оправдани правни очаквания — Сила на пресъдено нещо — Критерии относно определението за микро-, малки и средни предприятия в политиките на Съюза — Понятие за предприятие — Понятие за икономическа дейност — Критерий за независимост — Задължение за мотивиране“

По дело T-604/15

European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation — Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico — ITS Europe), установено в Брюксел (Белгия), за което се явяват М. Wellinger и К. T'Syen, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват първоначално R. Lyal и M. Clausen, а впоследствие R. Lyal и A. Kyratsou, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане на основание на член 263 ДФЕС за отмяна на Решение от 18 август 2015 г. на групата по утвърждаване, предвидена в точка 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838/ЕС, Евратом на Комисията от 18 декември 2012 година относно приемането на правила за осигуряване на последователно удостоверяване на съществуването и правния статут, както и на оперативния и финансовия капацитет на участниците в непреки дейности, подпомагани чрез безвъзмездно финансиране по Седма рамкова програма на Европейската общност за научни изследвания, технологично развитие и демонстрационни дейности и по Седма рамкова програма на Европейската общност за атомна енергия за ядрени изследователски дейности и обучение (ОВ L 359, 2012 г., стр. 45), доколкото в това решение е направен изводът, че жалбоподателят не може да бъде квалифициран като микро-, малко или средно предприятие по смисъла на Препоръка 2003/361/ЕО на Комисията от 6 май 2003 година относно определението за микро-, малки или средни предприятия (ОВ L 124, 2003 г., стр. 36),

* Език на производството: английски.

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: Н. Kanninen, председател, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín и I. Reine (докладчик),
съдии,

секретар: С. Heeren, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от
4 октомври 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

- 1 Жалбоподателят European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation — Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico — ITS Europe) е кооперативно дружество с ограничена отговорност, учредено през 1991 г. и уредено от белгийското право. То предоставя многосекторна платформа на частните и публичните предприятия от сектора на интелигентните транспортни системи и услуги. Съгласно неговия устав то има за цел да насърчава, стимулира и спомага за координирането на прилагането на напредничава транспортна телематика в транспортната инфраструктура на Европа.
- 2 От 31 декември 2006 г. жалбоподателят е считан за микро-, малко или средно предприятие (наричано по-нататък „МСП“) по смисъла на Препоръка 2003/361/ЕО на Комисията от 6 май 2003 година относно определението за микро-, малки и средни предприятия (ОВ L 124, 2003 г., стр. 36). Този статут му позволява в течение на няколко години да се ползва от допълнителни субсидии от страна на Европейския съюз, по-специално в рамките на Седма рамкова програма на Европейската общност за научни изследвания, технологично развитие и демонстрационни дейности (2007—2013 г.) (наричана по-нататък „РП7“).
- 3 През декември 2013 г., в рамките на проверка дали участниците в съществуващите изследователски програми имат статута на МСП, Изпълнителната агенция за научни изследвания (REA), в качеството си на служба, която утвърждава обстоятелството, че участниците имат статута на МСП, иска от жалбоподателя да предостави информация, която му позволява да докаже, че може да продължи да се ползва от статута на МСП. На 27 януари 2014 г., след размяна на електронни писма REA решава, че жалбоподателят не може да бъде считан за МСП.
- 4 С електронно писмо от 7 февруари 2014 г. жалбоподателят оспорва позицията на REA, като прилага две правни становища, изготвени от външни за дружеството независими адвокати.
- 5 С електронно писмо от 24 февруари 2014 г. REA уведомява жалбоподателя, че той може да поиска преразглеждане на решението от 27 януари 2014 г. пред групата по утвърждаването по силата на точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838/ЕС, Евратом на Комисията от 18 декември 2012 година относно приемането на правила за осигуряване на последователно удостоверяване на съществуването и правния статут, както и на оперативния и финансовия капацитет на участниците в непреки дейности, подпомагани чрез безвъзмездно финансиране по Седма рамкова програма на Европейската общност за научни изследвания, технологично

развитие и демонстрационни дейности и по Седма рамкова програма на Европейската общност за атомна енергия за ядрени изследователски дейности и обучение (ОВ L 359, 2012 г., стр. 45) (наричана по-нататък „групата по утвърждаването“).

- 6 С електронно писмо от 25 февруари 2014 г. жалбоподателят моли REA делото да бъде преразгледано от групата по утвърждаването.
- 7 На 15 април 2014 г. REA уведомява жалбоподателя за решението на групата по утвърждаването, която потвърждава решението на REA от 27 януари 2014 г. (наричано по-нататък „първото решение за отказ“).
- 8 На 23 юни 2014 г. жалбоподателят подава жалба срещу първото решение за отказ пред Общия съд, регистрирана под номер T-499/14. Тази жалба е несочена едновременно срещу Европейската комисия и срещу групата по утвърждаването.
- 9 На 18 ноември 2014 г. REA уведомява жалбоподателя за решението на групата по утвърждаването да оттегли първото решение за отказ, докато бъде прието ново решение относно неговия статут на МСП. Това оттегляне било обосновано от обстоятелството, че първото решение за отказ не е отговорило изрично на доводите на жалбоподателя, съдържащи се в електронното му писмо от 7 февруари 2014 г. Вследствие на това оттегляне Общият съд приема за установено, че предметът на жалбата по дело T-499/14 е отпаднал и в определение от 30 април 2015 г., Ertico — Its Europe/Комисия (T-499/14, непубликувано, EU:T:2015:285), постановява, че липсва основание за произнасяне по тази жалба.
- 10 На 18 август 2015 г. групата по утвърждаването приема ново решение (наричано по-нататък „обжалваното решение“), в което приема — на основание на мотиви, различни от посочените в първото решение за отказ — че жалбоподателят не може да се ползва от статута на МСП.

Производството и исканията на страните

- 11 На 27 октомври 2015 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.
- 12 Комисията подава писмената си защита в секретариата на Общия съд на 5 февруари 2016 г.
- 13 На 18 април 2016 г. жалбоподателят подава писмена реплика в секретариата на Общия съд.
- 14 С решение от 15 юни 2016 г. на председателя на Общия съд делото е възложено на нов съдия докладчик поради частично обновяване на състава на Общия съд.
- 15 На 15 юни 2016 г. Комисията подава писмена дуплика в секретариата на Общия съд.
- 16 След промяна в съставите на Общия съд, съгласно член 27, параграф 5 от Процедурния правилник на Общия съд съдията докладчик е включен в четвърти състав, на който съответно е разпределено настоящото дело.
- 17 На 30 ноември 2016 г. и на 25 юли 2017 г. Общият съд на основание на член 89 от Процедурния правилник поставя на Комисията писмени въпроси в рамките на процесуално-организационните действия. Комисията отговаря в определения срок.
- 18 На 27 януари 2017 г. Общият съд поставя също така и един писмен въпрос на жалбоподателя в рамките на процесуално-организационните действия. Жалбоподателят отговаря в определения срок.

- 19 С решение от 25 юли 2017 г. председателят на четвърти състав на Общия съд решава да открие устната фаза на производството, независимо че страните не са направили такова искане.
- 20 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 4 октомври 2017 г.
- 21 Жалбоподателя моли Общия съд:
- да отмени обжалваното решение,
  - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 22 Комисията моли Общия съд:
- да отхвърли жалбата като недопустима,
  - да отхвърли жалбата като неоснователна,
  - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

- 23 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква осем основания, първото от които е нарушение на член 22, параграф 1, трета алинея от Регламент (ЕО) № 58/2003 на Съвета от 19 декември 2002 година относно установяването на статута на изпълнителните агенции, отговарящи за някои задачи по управлението на програмите на Общността (ОВ L 11, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 256), второто е нарушение на същия този член 22, както и на правото на защита и на принципа на добра администрация, третото е нарушение на принципите на правната сигурност, на добра администрация, на защита на оправданите правни очаквания и на силата на присъдено нещо, четвъртото е нарушение на Препоръка 2003/361, петото е нарушение на Препоръка 2003/361 и на принципите на правната сигурност и на добра администрация, включително на изискването за безпристрастност, шестото е неправилно прилагане на Препоръка 2003/361, седмото е нарушение на принципа на най-благоприятното третиране и осмото е наличието на противоречиви и недостатъчни мотиви на обжалваното решение.
- 24 Следва да се отбележи, че първата част от исканията на Комисията са насочени към отхвърляне на жалбата като недопустима. От писмената защита следва, че тази първа част от исканията на посочената институция се отнася единствено до преценката на първото изтъкнато от жалбоподателя основание за отмяна. Следователно настоящият съд трябва да се произнесе по този въпрос в рамките на анализа на посоченото основание.

По първото основание, изведено от нарушение на член 22, параграф 1, трета алинея от Регламент № 58/2003

Доводи на страните

- 25 Жалбоподателят изтъква, че по силата на член 22, параграф 1, трета алинея от Регламент № 58/2003, който е изрично цитиран в точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838, Комисията разполага със срок от два месеца от датата на подаване на искането за преразглеждане на решението на службите по утвърждаване, за да постанови решение. Така, с оглед на обстоятелството, че е подал искането си преразглеждане от страна на групата по

утвърждаването на 25 февруари 2014 г., той счита, че Комисията е трябвало да постанови своето решение най-късно на 25 април 2014 г. Комисията обаче била приела обжалваното решение повече от една година след тази дата, което било в нарушение на този срок. Освен това липсата на отговор на Комисията в предвидения двумесечен срок не била равнозначна на мълчалив отказ във връзка с искането на жалбоподателя, тъй като на 15 април 2014 г. групата по утвърждаването била приела първото решение за отказ, което впоследствие оттеглила.

- 26 Жалбоподателят посочва, че точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838 и член 22 от Регламент № 58/2003 се отнасят до едно и също производство по упражняване на контрол. Освен това в електронното си писмо от 24 февруари 2014 г. REA се била позовала само на жалбата, предвидена в точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838, и не е посочила преразглеждането, уредено в член 22 от Регламент № 58/2003, което означавало, че това не са различни производства за упражняване на контрол.
- 27 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

Съображения на Общия съд

- 28 За да се разгледа твърдяното нарушение на член 22 от Регламент № 58/2003 за начало следва да се провери дали тази разпоредба е приложима в конкретния случай, което Комисията оспорва. Това предполага да се провери дали точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838 и член 22 от Регламент № 58/2003 се отнасят до едно и също производство за упражняване на контрол, както поддържа жалбоподателят. Ако това не е така, следва да се определи дали искането на жалбоподателя за преразглеждане от страна на групата по утвърждаването действително попада в рамките на производството, предвидено в член 22 от Регламент № 58/2003.
- 29 В това отношение, на първо място, точка 1.2.6, параграф 2 от приложението към Решение 2012/838 действително съдържа бележка под линия, която посочва, че съгласно член 22 от Регламент (ЕО) № 58/2003 актове на изпълнителна агенция могат да бъдат отнесени до Комисията за преразглеждане на тяхната законосъобразност. Все пак само по себе си и при липса на уточнение в този смисъл простото позоваване на посочения правен способ за защита не може да се тълкува като индикация, че правните способности за защита, предвидени съответно в точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838 и в член 22 от Регламент № 58/2003 се смесват, образувайки един-единствен правен способ за защита.
- 30 Напротив, от текста и от контекста на точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838, от една страна, и от член 22 от Регламент № 58/2003, от друга страна, следва, че тези разпоредби се отнасят до различни правни способности за защита. Всъщност тези два правни способа за защита се различават, що се отнася както до съответните производства, така и до съответното им естество. Жалбата, предвидена в член 22 от Регламент № 58/2003, се подава пред Комисията. Тя е ограничена със строги срокове и производството във връзка с нея е ограничено до законосъобразността на съответния акт, без самата Комисия да може да го изменя. Обратно на това, исканията за преразглеждане пред групата по утвърждаването се отправят, без да е необходимо изпълнението на каквато и да е формалност, до службите по утвърждаване, в конкретния случай до REA, която има различна правосубектност от Комисията, по силата на член 4, параграф 2 от Регламент № 58/2003. Освен това не е предвиден какъвто и да е срок в рамките на този правен способ за защита. Накрая, решението на групата по утвърждаването предполага пълно преразглеждане на изпратеното ѝ решение както от правна, така и от фактическа страна.
- 31 От това следва, че двата правни способа за защита са различни.

- 32 Така с оглед на различния характер на правните способности за защита, предвидени в точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838, от една страна, и в член 22 от Регламент № 58/2003, от друга страна, на второ място, следва да се прецени дали с оглед на конкретните обстоятелства в настоящия случай жалбоподателят действително е подал своето искане за преразглеждане в рамките на производството по член 22 от Регламент № 58/2003 и съответно дали могат да бъдат уважени неговите доводи за несвоевременно приемане на обжалваното решение.
- 33 В това отношение, първо, следва да се посочи, както това е направено в точка 6 по-горе, че с електронно писмо от 25 февруари 2014 г. жалбоподателят е поискал групата по утвърждаването да преразгледа неговото дело. Това искане е било отправено до REA в съответствие с точка 1.2.6, параграф 2 от приложението към Решение 2012/838, а не до Комисията.
- 34 Както обаче е посочено в точка 30 по-горе, исканията за осъществяване на контрол за законосъобразност по член 22, параграф 1, първа алинея от Регламент № 58/2003 се изпращат до Комисията, а не до REA. Поради това следва да се направи извод, че искането на жалбоподателя за преразглеждане не е подадено в съответствие с последната посочена разпоредба (вж. в този смисъл определение от 27 март 2017 г., Frank/Комисия, Т-603/15, непубликувано, EU:T:2017:228, т. 56 и 57), а на основание точка 1.2.6, параграф 2 от приложението към Решение 2012/838.
- 35 Второ, в съответствие с производството, предвидено в точка 1.2.6, параграф 3 от приложението към Решение 2012/838, службите по утвърждаване потвърждават получаването на искането за преразглеждане от страна на групата по утвърждаването. В конкретния случай от преписката следва, че на 8 март 2014 г. REA, която е била службата по утвърждаване в конкретния случай, е потвърдила получаването на искането на жалбоподателя за преразглеждане и го е уведомила за обстоятелството, че неговата преписка е изпратена на групата по утвърждаването в съответствие с Решение 2012/838, позовавайки се на точка 1.2.7 от приложението към него. Член 22 от Регламент № 58/2003 изобщо не се споменава. Освен това в същото електронно писмо REA посочва, че производството пред групата по утвърждаването не предвижда участие на жалбоподателя, което е в съответствие с предвиденото в точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838. Обратно на това, както твърди и жалбоподателят, член 22 от Регламент № 58/2003 изисква заинтересованата страна да бъде изслушана преди вземането на каквото и да е решение. Жалбоподателят обаче не е изтъкнал пред REA нарушение на последната посочена разпоредба.
- 36 Ако жалбоподателят е вярвал, че неговото искане е подадено в съответствие с член 22, параграф 3 от Регламент № 58/2003, обстоятелствата в настоящия случай са щели да го накарат да се запита и дори да се информира за причините, които са довели до подобно преквалифициране, както и относно разглеждането на неговото искане от REA, а не от Комисията (вж. в този смисъл определение от 27 март 2017 г., Frank/Комисия, Т-603/15, непубликувано, EU:T:2017:228, т. 58 и 59). Следователно жалбоподателят не може да твърди, че фактическият контекст доказва, че той е можел, без да прояви непредпазливост или небрежност, да се заблуди относно факта, че Комисията не се е произнесла по искането му на основание на член 22 от Регламент № 58/2003 (вж. в този смисъл определение от 27 март 2017 г., Frank/Комисия, Т-603/15, непубликувано, EU:T:2017:228, т. 60).
- 37 Трето, в обжалваното решение групата по утвърждаването е осъществила пълно преразглеждане по същество на решението на REA от 27 януари 2014 г. Този подход е в съответствие с точка 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838, което предвижда, че посочената група разглежда и се произнася по утвърждаването на случаите, които са представени пред нея. Обратно на това, както е посочено в точка 30 по-горе, съгласно член 22, параграф 3 от Регламент № 58/2003 Комисията може единствено „да остави в сила акта на изпълнителната агенция или да реши, че агенцията трябва да го измени частично или изцяло“, без да може да го изменя сама.

- 38 От предходното следва, че искането на жалбоподателя за преразглеждане е подадено в съответствие с точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838 и е уредено от тези разпоредби.
- 39 Впрочем жалбоподателят не може да се основава на обстоятелството, че в електронното си писмо от 24 февруари 2014 г. REA не е споменала възможността за подаване на жалбата, предвидена в член 22 от Регламент № 58/2003, при положение че е била длъжна да направи това, ако производството по тази жалба е различно от производството по преразглеждане пред групата по утвърждаването.
- 40 В това отношение, дори да се предположи, че REA е била длъжна да посочи разполагаемите правни способности на защита, следва да се приеме за установено, че в посоченото електронно писмо от 24 февруари 2014 г. REA е указала на жалбоподателя, че точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838 са приложими и че в съответствие с тези разпоредби, в случай че жалбоподателят поиска преразглеждане на позицията на REA, последната трябва да предостави преписката на групата по утвърждаването.
- 41 Този правен способ на защита предоставя на жалбоподателя възможност решението, предоставено на групата по утвърждаването, да бъде цялостно преразгледано както от фактическа, така и от правна гледна точка, като това преразглеждане не се ограничава до контрол за законосъобразност.
- 42 От гореизложеното следва, че член 22 от Регламент № 58/2003 не е приложим в конкретния случай. Поради това доводите на жалбоподателя за наличие на нарушение от страна на Комисията на член 22, параграф 1, трета алинея от посочения регламент трябва да бъдат отхвърлени, без да е необходимо произнасяне по недопустимостта на жалбата, която Комисията претендира че е налице в хипотезата на евентуално прилагане на посочената разпоредба. Поради това първото основание трябва да се отхвърли като несъстоятелно.

По второто основание, изведено от нарушение на член 22, параграф 1 от Регламент № 58/2003, на правото на защита на жалбоподателя и на принципа на добра администрация

Доводи на страните

- 43 Жалбоподателят посочва, че не е бил изслушан от групата по утвърждаването преди приемането на обжалваното решение, нито преди приемането на първото решение за отказ, което е било оттеглено, при положение че тази група е била длъжна да го изслуша по силата на член 22, параграф 1 от Регламент № 58/2003. Според жалбоподателя тази нередовност е още по-неприемлива, тъй като обжалваното решение се основава на доводи, които са напълно нови по отношение на тези, изтъкнати в първото решение за отказ, както и в решението на REA за отказ от 27 януари 2014 г. По-специално въпросът дали жалбоподателят действително е независимо МСП, не е бил споменат в първото решение за отказ на групата по утвърждаването.
- 44 Следователно жалбоподателят счита, че групата по утвърждаването е нарушила неговото право на защита, както и принципа на добра администрация. Жалбоподателят добавя, че принципът на спазване на правото на защита е основен принцип на правото на Съюза, който трябва да бъде гарантиран във всяко производство, образувано срещу дадено лице, което производство може да доведе до приемането на увреждащ лицето акт, дори при липсата на каквато и да конкретна правна уредба.
- 45 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

Съображения на Общия съд

- 46 Следва да се припомни, най-напред, че съгласно постоянната съдебна практика зачитането на правото на защита във всяко производство срещу лице, което може да завърши с увреждащ го акт, представлява основен принцип на правото на Съюза, който трябва да бъде гарантиран дори при липсата на каквато и да е правна уредба относно разглежданото производство. Този принцип изисква адресатите на решения, които засягат чувствително интересите им, да бъдат поставени в състояние да изложат надлежно гледната си точка (вж. в този смисъл решения от 15 юни 2006 г., *Dokter и др.*, C-28/05, EU:C:2006:408, т. 74 и цитираната съдебна практика и от 9 април 2003 г., *Forum des migrants/Комисия*, T-217/01, EU:T:2003:106, т. 56). Все пак подобно задължение не е налице, когато става въпрос само за преформулиране, пригодяване или разгръщане на довод, който вече е бил изтъкнат и по който адресатът на разглежданото решение вече е имал възможност да изрази надлежно гледната си точка (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 30 септември 2003 г., *Atlantic Container Line и др./Комисия*, T-191/98 и T-212/98—T-214/98, EU:T:2003:245, т. 194).
- 47 Освен това, следва да се напомни, че правото на изслушване във всяко производство е закрепено не само в членове 47 и 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз, които гарантират спазването на правото на защита и правото на справедлив процес във всяко съдебно производство, но и в член 41 от Хартата, който гарантира правото на добра администрация. Член 41, параграф 2, от Хартата на основните права предвижда, че правото на добра администрация включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушвано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него (решения от 3 юли 2014 г., *Kamino International Logistics и Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 и C-130/13, EU:C:2014:2041, т. 29 и от 15 декември 2016 г., *Испания/Комисия*, T-466/14, EU:T:2016:742, т. 40).
- 48 Накрая, за да доведе нарушение на правото на защита до отмяна на обжалваното решение, трябва, ако не е имало такава нередност, изходът от процедурата да е можел да бъде различен. Тежестта на доказване в това отношение е за жалбоподателя, тъй като всяко нарушение на правото на защита представлява процесуално нарушение, което изисква заинтересованата страна да изтъкне особените отрицателни последици от това неспазване върху субективните ѝ права (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2009 г., *Италия/Комисия*, T-211/05, EU:T:2009:304, т. 45 и 59 и цитираната съдебна практика).
- 49 Ето защо изтъкнатото в рамките на настоящото производство по обжалване второ основание следва да се разгледа в светлината на посочените принципи.
- 50 Като начало, с оглед на съображенията във връзка с първото основание и на неприложимостта на член 22, параграф 1 от Регламент № 58/2003, установена в точка 42 по-горе, следва да се отхвърлят доводите на жалбоподателя, които се отнасят до нарушение на тази разпоредба, тъй като групата по утвърждаването не го е изслушала преди приемането на обжалваното решение.
- 51 Освен това, налага се изводът, че точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838, приложими в конкретния случай, не предвиждат каквото и да е право на заинтересованите лица да бъдат изслушани от групата по утвърждаването.
- 52 Все пак в съответствие със съдебната практика, цитирана в точки 46 и 47 по-горе, спазването на правото на защита на жалбоподателя и на принципа на добра администрация са задължителни дори при липса на конкретна разпоредба в този случай. Следователно на жалбоподателя е трябвало да бъде предоставена възможност да изрази надлежно гледната си точка преди приемането на обжалваното решение, независимо от обстоятелството, че подобно право не му е изрично предоставено по силата на точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838.

Страните обаче не спорят относно обстоятелството, че жалбоподателят не е бил изслушан нито от REA, нито от групата по утвърждаването, след като неговата преписка е била предоставена на последната.

- 53 Поради това следва да се провери дали по силата на съдебната практика, цитирана в точка 46 по-горе, обжалваното решение се основава на нови обстоятелства, по които жалбоподателят не е могъл надлежно да вземе позиция в хода на производството пред REA.
- 54 В това отношение следва се напомни, че обжалваното решение се основава на два мотива.
- 55 Що се отнася до първия мотив, съгласно точка 2.2 от обжалваното решение групата по утвърждаването счита, че жалбоподателят не е извършвал редовно икономическа дейност на даден пазар срещу възнаграждение. Така тя е направила извод, че жалбоподателят не е предприятие по смисъла на член 1 от приложението към Препоръка 2003/361.
- 56 Що се отнася до втория мотив, в точка 2.3 от обжалваното решение се посочва, че макар нито един от членовете на жалбоподателя да не притежава 25 % или повече от капитала му или от правата на глас в него и съответно той формално да отговаря на критерия за независимост, предвиден в Препоръка 2003/361, от икономическа гледна точка жалбоподателят не отговаря на тези критерии, тъй като фактически той принадлежи на голяма икономическа група. Следователно той не се сблъсква със затрудненията, които МСП обикновено търпят.
- 57 Що се отнася обаче до първия мотив от обжалваното решение, в хода на производството пред REA тя е поискала от жалбоподателя в посоченото електронно писмо от 13 декември 2013 г. да уточни дейностите, които формират оборота му, и по-специално дали този оборот е резултат от предоставянето на услуги, или от доставката на стоки на даден конкурентен пазар. REA е попитала също така жалбоподателя относно разпределението на приходите, които произхождат по-специално от субсидии, вноски или дарения. Следва да се посочи, че това електронно писмо предхожда както решението на REA от 27 януари 2014 г., така и първото решение на групата по утвърждаването за отказ и обжалваното решение.
- 58 Жалбоподателят отговаря на въпросите на REA в електронното си писмо от 31 декември 2013 г. Именно след като получава тези отговори, на 3 януари 2014 г. REA изразява съмнения относно това дали някои посочени от жалбоподателя приходи имат връзка с икономическа дейност за целите на квалифицирането му като предприятие по смисъла на член 1 от приложението към Препоръка 2003/361. Освен това в периода между 20 и 24 януари 2014 г. жалбоподателят провежда телефонен разговор с REA, за да обсъди този аспект.
- 59 Що се отнася до втория мотив от обжалваното решение, от решението на REA от 27 януари 2014 г. следва, че целта на критерия за независимост, който се съдържа в Препоръка 2003/361, е да се гарантира, че мерките, предназначени за МСП, са в полза на предприятия, чийто размер съставлява затруднение за тях. В това отношение REA счита, че тъй като размерът на жалбоподателя не съставлява затруднение за него, той не може да бъде квалифициран като истинско МСП.
- 60 Жалбоподателят изразява становище по този въпрос, преди неговата преписка да бъде предоставена на групата по утвърждаването, като предоставя две правни становища, в които се разглежда този аспект, изготвени от независими външни адвокати, които са приложени към електронното му писмо от 7 февруари 2014 г. От преписката следва също така, че след като са изпратени от REA на групата по утвърждаването, тези правни становища са били анализирани от последната.

- 61 Освен това следва се напомни, че първото решение за отказ е било отеглено с мотива, че не е отговаряло изрично на доводите, изтъкнати от жалбоподателя в електронното му писмо от 7 февруари 2014 г. Следователно конкретната цел на обжалваното решение е да бъдат разгледани по-добре доводите на жалбоподателя, изтъкнати пред REA, включително тези, които са изведени от квалифицирането му като истинско и независимо МСП.
- 62 Следователно обжалваното решение възпроизвежда аспектите, дискутирани в административното производство пред REA, в рамките на което жалбоподателят е можел да изрази своята позиция, както е видно от точки 57—60 по-горе. Релевантната комуникация е била осъществена доста преди преписката на жалбоподателя да бъде предоставена на групата по утвърждаването. Поради това обжалваното решение съдържа отговорите на доводите, изложени от жалбоподателя в хода на административното производство, като липсата на тези отговори в първото решение за отказ е мотивирала неговото отегляне. Следователно обжалваното решение не се основава на нови обстоятелства, по които жалбоподателят не е бил в състояние да изрази надлежно гледната си точка.
- 63 Във всички случаи от съдебната практика, цитирана в точка 48 по-горе, следва, че за да доведе нарушение на правото на защита до отмяна на обжалваното решение, трябва, ако не е имало такава нередност, изходът от процедурата да е можел да бъде различен, което трябва да бъде доказано от жалбоподателя. Достатъчно е обаче да се приеме за установено, че жалбоподателят не излага никакъв довод в този смисъл.
- 64 В светлината на гореизложеното следва да се отхвърлят доводите на жалбоподателя, изведени от нарушение на правото на защита и на принципа на добра администрация.
- 65 Поради това второто основание се отхвърля.

По третото основание, изведено от нарушение на принципите на правната сигурност, на добра администрация и на защита на оправданите правни очаквания, както и на принципа на сила на пресъдено нещо

По първата част от третото основание, която се отнася до нарушение на принципите на правната сигурност, на добра администрация и на защита на оправданите правни очаквания

– Доводи на страните

- 66 Жалбоподателят посочва, че заменяйки мотивите на първото решение за отказ с напълно нови мотиви, при положение че не са налице нови релевантни обстоятелства, които трябва да бъдат взети предвид, групата по утвърждаването е нарушила принципите на правната сигурност, на добра администрация и на защита на оправданите правни очаквания. Според жалбоподателя вследствие на отеглянето на първото решение за отказ производството трябвало да бъде възобновено от етапа, предхождащ приемането на решението на REA за отказ от 27 януари 2014 г.
- 67 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

– Съображения на Общия съд

- 68 Принципът на правната сигурност, който е един от основните принципи на правото на Съюза, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква действието на правните норми да е ясно, точно и предвидимо, за да могат заинтересованите

лица да се ориентират в правни положения и отношения, свързани с правния ред на Съюза (вж. решение от 8 декември 2011 г., France Télécom/Комисия, С-81/10 Р, ЕU:С:2011:811, т. 100 и цитираната съдебна практика; решения от 13 октомври 2016 г., Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej и Petrotel, С-231/15, ЕU:С:2016:769, т. 29 и от 15 декември 2016 г., Испания/Комисия, Т-808/14, непубликувано, ЕU:Т:2016:734, т. 193).

- 69 Според постоянната съдебна практика принципът на защита на оправданите правни очаквания е един от основните принципи на Съюза. Всеки правен субект, у когото институция на Съюза е породила основателни надежди, има право да се позове на този принцип. Уверения, които могат да породят такива надежди, независимо от формата, в която са дадени, представляват конкретни, безусловни и непротиворечиви сведения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници, предоставени на заинтересованото лице от компетентните органи на Съюза (вж. решения от 14 юни 2016 г., Marchiani/Парламент, С-566/14 Р, ЕU:С:2016:437, т. 77 и цитираната съдебна практика и от 12 януари 2017 г., Timab Industries и CFPR/Комисия, С-411/15 Р, ЕU:С:2017:11, т. 134 и цитираната съдебна практика; решение от 26 септември 2014 г., В&S Europe/Комисия, Т-222/13, непубликувано, ЕU:Т:2014:837, т. 47).
- 70 От съдебната практика следва също така, че сред предоставените от правния ред на Съюза гаранции в административното производство е по-конкретно принципът на добра администрация, към който се включва задължението за компетентната институция да разгледа внимателно и безпристрастно всички относими към дадения случай данни (вж. решение от 15 септември 2011 г., СМВ и Christof/Комисия, Т-407/07, непубликувано, ЕU:Т:2011:477, т. 182 и цитираната съдебна практика).
- 71 Следователно първата част от третото основание трябва да се разгледа в светлината на тези принципи.
- 72 Що се отнася, най-напред, до принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания във връзка с оттеглянето на първото решение за отказ, следва да се посочи, че в съответствие с един общ правен принцип, установен в съдебната практика, групата по утвърждаването е имала право да оттегли първото решение за отказ и да го замени с ново решение, ако оттеглянето е осъществено в разумен срок и посочената група е взела в достатъчна степен предвид обстоятелството доколко жалбоподателят евентуално е имал основание да разчита на законосъобразността на акта (вж. в този смисъл решения от 3 март 1982 г., Alpha Steel/Комисия, 14/81, ЕU:С:1982:76, т. 10, от 18 октомври 2011 г., Reisenhel/СХВП — Dynamic Promotion (щайги и кошове), Т-53/10, ЕU:Т:2011:601, т. 40 и от 11 юли 2013 г., BVGD/Комисия, Т-104/07 и Т-339/08, непубликувано, ЕU:Т:2013:366, т. 65).
- 73 В конкретния случай обаче първото решение за отказ е оттеглено около седем месеца след неговото приемане и по-малко от пет месеца след подаване на жалбата на жалбоподателя за неговата отмяна. Освен това към момента на оттегляне на първото решение на групата по утвърждаването за отказ жалбоподателят е бил уведомен, че ще бъде прието ново решение с цел да бъде отговорено на доводите му, изтъкнати в електронното му писмо от 7 февруари 2014 г. Освен това, подавайки своята жалба пред Общият съд срещу първото решение за отказ, жалбоподателят е доказал, че не разчита на неговата законосъобразност. Следователно, като е оттегילה първото решение за отказ, групата по утвърждаването не е нарушила принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания.
- 74 Що се отнася до замяната на мотивите на първото решение за отказ, следва да се приеме за установено, че жалбоподателят не обяснява по никакъв начин в какво се състои нарушението на принципа на правната сигурност в това отношение, нито причините, поради които неговото правно положение не е било ясно, точно и предвидимо единствено поради приемането на обжалваното решение, което се основава на изцяло нови мотиви по отношение на постановеното в точка 62 по-горе.

- 75 Що се отнася до твърдяното нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, жалбоподателят не уточнява също така какви конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения са му били предоставени в първото решение за отказ, нито в каква степен тези уверения са породили оправдани очаквания по отношение на него. Освен това, както е посочено в точка 73 по-горе, подаването на жалба за отмяна пред Общият съд срещу това решение сочи по-скоро, че жалбоподателят не го е считал за законосъобразно и следователно за способно да породи оправдани правни очаквания по отношение на него.
- 76 По-нататък, що се отнася до нарушението на принципа на добра администрация, жалбоподателят не е доказал, нито дори твърди, че групата по утвърждаването не е разгледала внимателно и безпристрастно всички относими обстоятелства в конкретния случай.
- 77 Накрая, жалбоподателят няма основания да твърди, че вследствие на оттеглянето на първото решение за отказ производството е трябвало да бъде възобновено на етапа, предшестваш приемането на решението на REA от 27 януари 2014 г., което е било прието преди предоставянето на преписката на жалбоподателя на групата по утвърждаването. Всъщност оттеглянето на първото решение за отказ само по себе си не е имало каквото и да е въздействие върху посоченото решение и не предполага незаконосъобразност на това решение, която е юридически установена. Следователно, обратно на твърденията на жалбоподателя, REA не е била длъжна да възобнови производството на етапа, предхождащ приемането на нейното решение от 27 януари 2014 г.
- 78 От изложеното по-горе е видно, че първата част на третото основание трябва да бъде отхвърлена.

По втората част на третото основание, изведена от нарушение на принципа на силата на пресъдено нещо

– Доводи на страните

- 79 Жалбоподателят посочва, че в своето определение от 30 април 2015 г., Ertico — Its Europe/Комисия (Т-499/14, непубликувано, ЕУ:Т:2015:285), Общият съд е приел, че първото решение за отказ трябва да се счита за отменено. Така обстоятелството, че жалбоподателят има статут на МСП, било окончателно потвърдено. Поради това обжалваното решение, с което се отказва предоставянето на жалбоподателя на статут на МСП, нарушавало принципа на силата на присъдено нещо, която имало това определение.
- 80 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

– Съображения на Общия съд

- 81 В началото следва да се посочи, че жалбоподателят се заблуждава относно обхвата на определение от 30 април 2015 г., Ertico — Its Europe/Комисия (Т-499/14, непубликувано, ЕУ:Т:2015:285), съгласно което Общият съд единствено е установил, че е отпаднал предметът на жалбата за отмяна, насочена срещу първото решение за отказ, тъй като това решение е било оттеглено.
- 82 Действително Общият съд е посочил, че оттеглянето на първото решение за отказ има правни последици, еквивалентни на тези на съдебно решение, с което се постановява отмяната (определение от 30 април 2015 г., Ertico — Its Europe/Комисия, Т-499/14, непубликувано, ЕУ:Т:2015:285, т. 10).

- 83 Все пак Общият съд не се е произнесъл по никакъв начин относно законосъобразността на първото решение за отказ и още по-малко относно обстоятелството, че жалбоподателят има статут на МСП.
- 84 Поради това втората част от третото основание трябва да се отхвърли, а в резултат на това да се отхвърли и третото правно основание като цяло.

По четвъртото основание, изведено от нарушение на Препоръка 2003/361

Доводи на страните

- 85 Според жалбоподателя за да бъде направен извод, че не извършва икономическа дейност, в обжалваното решение са използвани допълнителни критерии, които не са предвидени в Препоръка 2003/361, а именно тези, които са посочени в точка 1.1.3.1, параграф 6, буква в) от приложението към Решение 2012/838. Според жалбоподателя подобен подход е недопустим, още повече че приложното поле на Препоръка 2003/361 е по-голямо от това на Решение 2012/838, като последното е ограничено до РП7. Поради това жалбоподателят счита, че е бил незаконосъобразно санкциониран в области, които не се свързани с РП7.
- 86 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

Съображения на Общия съд

- 87 В рамките на настоящото основание следва да се прецени дали в обжалваното решение са били приложени критерии, които не попадат в приложното поле на Препоръка 2003/361, за да се установи дали жалбоподателят е можел да бъде квалифициран като предприятие по смисъла на член 1 от приложението към тази препоръка и по-специално дали той извършва икономическа дейност.
- 88 Обжалваното решение възпроизвежда частично — за целите на анализа относно преценката за съществуването на икономическа дейност — точка 1.1.3.1, параграф 6, буква в) от приложението към Решение 2012/838, в която са дадени определенията на термините, използвани в приложението към това решение, и съгласно която в рамките на това решение някои определения, по-специално що се отнася до понятието „икономическа дейност“, се прилагат по отношение на МСП „в допълнение към определенията, посочени в Препоръка 2003/361/ЕО“.
- 89 Освен това съгласно точка 1.2 от обжалваното решение с цел да се прецени дали жалбоподателят има статут на МСП е направено позоваване на Препоръка 2003/361, която за разлика от Решение 2012/838, което се ограничава до РП7, е незадължителен и хоризонтален инструмент.
- 90 Следва да се добави, че в точка 2.2 от обжалваното решение се прави анализ на квалифицирането на жалбоподателя като предприятие, като се прилагат критерии, посочени в точка 1.2 от Решение 2012/838, съгласно които той трябва да участва в някаква форма на търговия или дейност, извършвана срещу заплащане на даден пазар.
- 91 Групата по утвърждаването обаче не може да бъде упреknата, че се позовава на тези критерии в своя анализ на квалифицирането на жалбоподателя като предприятие.

- 92 Всъщност следва да се посочи, че в съответствие с член 1 от приложението към Препоръка 2003/361 предприятие е всяко образувание, независимо от правната му форма, което извършва икономическа дейност. Изразът „икономическа дейност“ не е изрично определен в тази препоръка.
- 93 Все пак съображение 3 от Препоръка 2003/361, което следва да се вземе предвид при тълкуването на тази препоръка (вж. в този смисъл решения от 29 април 2004 г., Италия/Комисия, С-91/01, ЕУ:С:2004:244, т. 49 и от 27 февруари 2014 г., NaTeFo, С-110/13, ЕУ:С:2014:114, т. 30), посочва, че понятието „предприятие“ трябва да се преценява в съответствие с членове 54 ДФЕС, 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, както са изтълкувани от Съда.
- 94 В това отношение следва да се напомни, че в областта на конкурентното право вече е прието, че икономическа дейност по-специално е всяка дейност, която се състои в предоставяне на услуги на даден пазар, а именно на услуги, които обикновено се предоставят срещу възнаграждение (вж. в този смисъл решения от 19 февруари 2002 г., Wouters и др., С-309/99, ЕУ:С:2002:98, т. 46—48 и цитираната съдебна практика и от 11 юли 2006 г., FENIN/Комисия, С-205/03 Р, ЕУ:С:2006:453, т. 25 и цитираната съдебна практика).
- 95 Следователно, независимо от обстоятелството, че точка 1.1.3.1, параграф 6, буква в) от приложението към Решение 2012/838 предвижда, що се отнася до определението на понятието „икономическа дейност“, допълнителни критерии в сравнение с Препоръка 2003/361 и че съдържанието на тази точка е цитирано в обжалваното решение, няма основания да се направи извод, че в конкретния случай това е довело до прилагане от страна на групата по утвърждаването на допълнителни критерии в сравнение с тези, които се прилагат в областта на конкурентното право и съответно са предвидени в Препоръка 2003/361. Поради това критериите, приложени от групата по утвърждаването с цел да се прецени дали жалбоподателят има статута на предприятие, са в съответствие с посочената препоръка.
- 96 Следователно четвъртото основание е несъстоятелно и трябва да се отхвърли.

По петото основание, изведено от нарушение на Препоръка 2003/361, както и на принципите на правната сигурност и на добра администрация, включително на изискването за безпристрастност

Доводи на страните

- 97 Жалбоподателят напомня, че в обжалваното решение е прието, че той формално отговаря на критерия за независимост, предвиден в Препоръка 2003/361. Все пак, тъй като с оглед на духа на тази препоръка в обжалваното решение е направен изводът, че жалбоподателят не може да бъде квалифициран като МСП, обжалваното решение било погрешно и не отчитало ясения текст на Препоръка 2003/361, чиято цел е да се внесе правна сигурност, като формулира единно определение за понятието „МСП“. Следователно, отклонявайки се от текста на Препоръка 2003/361, обжалваното решение е нарушило принципите на правната сигурност и на добра администрация, включително изискването за безпристрастност. Освен това следваният в обжалваното решение подход не се основавал на съдебна практика.
- 98 Жалбоподателят поддържа също така, че групата по утвърждаването е допуснала грешка, като е приела, че съображения 9 и 12 от Препоръка 2003/361 изискват анализ на всеки отделен случай, за да се гарантира, че дори да са изпълнени формалните критерии, статут на МСП се предоставя само на предприятията, които са изпитали затрудненията, характерни за този вид предприятия. Освен това посоченото тълкуване било несъвместимо с наръчника на ползвателя относно МСП, в който е застъпено широко определение за МСП.

99 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

Съображения на Общия съд

- 100 Вече е било прието за установено, че предоставените на МСП предимства съставляват най-често изключения от общите правила, например в областта на обществените поръчки, така че определението за МСП трябва да бъде предмет на стриктно тълкуване (решение от 27 февруари 2014 г., *HaTeFo*, C-110/13, EU:C:2014:114, т. 32).
- 101 Трябва също така да се напомни, че от съображения 9 и 12 от Препоръка 2003/361 следва, че определението за свързани предприятия цели да се достигне до по-добро схващане за реалната икономическа позиция на МСП и да се изключат от квалифицирането като МСП тези групи от предприятия, чиято икономическа мощ надхвърля тази на МСП, с цел да се гарантира, че от различните норми или мерки, установени в полза на МСП, ще се възползват само тези предприятия, които наистина се нуждаят от тях (решение от 27 февруари 2014 г., *HaTeFo*, C-110/13, EU:C:2014:114, т. 31).
- 102 Целта на критерия за независимост е да гарантира, че от мерките, предназначени за МСП, действително се ползват предприятията, които срещат затруднения поради размера си, а не тези, които принадлежат към голяма група и съответно имат достъп до средства и подкрепа, с които не разполагат техните конкуренти с еквивалентни размери. При тези условия, за да може да се обособят само предприятията, които действително представляват независими МСП, следва да се прецени структурата на МСП, които образуват икономическа група, чиято мощ надхвърля мощта на такова предприятие, и да се следи определението за МСП да не се заобикаля поради чисто формални съображения (вж. в този смисъл решения от 29 април 2004 г., *Италия/Комисия*, C-91/01, EU:C:2004:244, т. 50, от 27 февруари 2014 г., *HaTeFo*, C-110/13, EU:C:2014:114, т. 33 и от 14 октомври 2004 г., *Pollmeier Malchow/Комисия*, T-137/02, EU:T:2004:304, т. 61).
- 103 Следователно критерият за независимост следва да се тълкува в светлината на посочената цел, така че предприятие, 25 % от което принадлежат на голямо предприятие и което формално отговаря на посочения критерий, но в действителност е част от голяма група предприятия, не може да се счита за удовлетворяващо този критерий (вж. в този смисъл решение от 29 април 2004 г., *Италия/Комисия*, C-91/01, EU:C:2004:244, т. 51). Член 3 от приложението към Препоръка 2003/361 също следва да се тълкува в светлината на разглежданата цел (вж. в този смисъл решение от 27 февруари 2014 г., *HaTeFo*, C-110/13, EU:C:2014:114, т. 34).
- 104 Ето защо изтъкнатото в рамките на настоящото производство по обжалване пето основание следва да се разгледа в светлината на посочените принципи.
- 105 Налага се изводът, че за да обоснове обжалваното решение, групата по утвърждаването е използвала критериите, установени в съдебната практика, цитирана в точка 102 по-горе.
- 106 По-специално, в конкретния случай, за да откаже да предостави на жалбоподателя статута на МСП, в точка 2.3 от обжалваното решение групата по утвърждаването е взела предвид целта на Препоръка 2003/361, а именно от мерките, предназначени за МСП, да се ползват действително предприятията, които срещат затруднения поради размера си, а не тези, които принадлежат към голяма група и съответно имат достъп до средства и подкрепа, с които не разполагат техните конкуренти с еквивалентни размери. По-специално в същата точка от обжалваното решение е посочено, че дори жалбоподателят формално да отговаря на критерия за независимост, предвиден в Препоръка 2003/361, от икономическа гледна точка той фактически принадлежи към голяма икономическа група. В същата точка от обжалваното решение групата

по утвърждаването посочва също така, че поради наличието на организационни връзки между жалбоподателя и неговите партньори или членове, той е имал достъп до средства, кредити и подкрепа и следователно не е търпял затрудненията, на които са подложени обикновено МСП.

- 107 Следователно критерият за независимост, приложен от групата по утвърждаването в обжалваното решение, не нарушава Препоръка 2003/361.
- 108 В този контекст следва да се отхвърли твърдението за нарушение на принципите на правната сигурност и на добра администрация, включително на изискването за безпристрастност, което се основава на евентуално нарушение на Препоръка 2003/361.
- 109 Следователно петото основание трябва да се отхвърли.

По шестото основание, изведено от неправилно прилагане на Препоръка 2003/361

- 110 В рамките на шестото си основание жалбоподателят оспорва прилагането в конкретния случай на критериите, възприети от групата по утвърждаването в обжалваното решение.
- 111 В това отношение жалбоподателят поддържа, първо, че е трябвало да бъде квалифициран като предприятие по смисъла на член 1 от приложението към Препоръка 2003/361. Второ, той добавя, че е самостоятелно предприятие, и трето, че отговаря на всички критерии относно състава на персонала и финансовите прагове, предвидени в член 2 от приложението към Препоръка 2003/361.
- 112 Тези три твърдения за нарушения следва да бъдат разгледани последователно.

По квалифицирането на жалбоподателя като предприятие

– Доводи на страните

- 113 Според жалбоподателя в обжалваното решение погрешно е прието, че той не може да бъде квалифициран като предприятие по смисъла на член 1 от приложението към Препоръка 2003/361, тъй като не упражнява редовно икономическа дейност на даден пазар срещу възнаграждение.
- 114 Според жалбоподателя понятието „предприятие“ по смисъла на член 1 от приложението към Препоръка 2003/361 е ясно и самостоятелно и трябва да се разбира в същия смисъл като този, който се прилага в конкурентното право. Освен това, в съответствие с тази разпоредба на посочената препоръка и съдебната практика, юридическата форма на жалбоподателя не е релевантна за този анализ, обратно на подхода на групата по утвърждаването. Това, което трябва да се вземе предвид, е естеството на извършената дейност.
- 115 Жалбоподателят счита, че в конкретния случай осъществява икономическа дейност и че по смисъла на Препоръка 2003/361 е достатъчно тази дейност да бъде спорадична или второстепенна. По-нататък той посочва, че поне една пета от оборота му произтича от услуги, предоставени на трети лица. Освен това вноските, заплащани на жалбоподателя от неговите членове в замяна на предоставените им услуги, не можели да бъдат изключени от анализа само поради формата им. Той добавя, че в самото обжалвано решение е признато, че извършва икономическа дейност и че предоставя услуги на трети лица срещу възнаграждение. Всъщност в точка 2.3 от обжалваното решение било признато, че има конкуренти. Следователно не можело да се твърди, че той не извършва дейност на даден пазар.

116 Освен това в първото решение за отказ на групата по утвърждаването било признато, че жалбоподателят има статут на предприятие.

117 Комисията посочва, че субсидиите, вноските и даренията не съставляват възнаграждение или контрапрестация за предоставянето на стоки или услуги на даден пазар и следователно не съставляват приходи от икономическа дейност.

– *Съображения на Общия съд*

118 Както беше посочено в точка 93 по-горе, понятието „предприятие“ по смисъла на член 1 от приложението към Препоръка 2003/361 трябва да се прецени в съответствие с членове 54 ДФЕС, 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, както те се тълкуват от Съда. Следователно това понятие „предприятие“ обхваща всеки субект, извършващ икономическа дейност, независимо от правния му статут и начина му на финансиране. Като икономическа дейност може да се квалифицира по-специално всяка дейност по предоставяне на услуги на даден пазар, като става дума за престации, които обикновено се предоставят срещу възнаграждение (вж. в този смисъл решения от 19 февруари 2002 г., *Wouters* и др., С-309/99, ЕУ:С:2002:98, т. 46—48 и цитираната съдебна практика, и от 11 юли 2006 г., *FENIN/Комисия*, С-205/03 Р, ЕУ:С:2006:453, т. 25 и цитираната съдебна практика). В това отношение основната характеристика на възнаграждението се състои в това, че то представлява насрещната икономическа престация за разглежданата престация.

119 Освен това следва да се напомни, че член 101, параграф 1, ДФЕС се прилага към сдруженията на предприятия, доколкото самата им дейност или тази на участващите в тях предприятия е насочена към пораждаване на последиците, чието санкциониране се цели с тази разпоредба. Само по себе си обстоятелството, че такова сдружение включва също така лица или образувания, които не могат да бъдат квалифицирани като предприятия, не може да постави под въпрос квалифицирането му като сдружение на предприятия (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2006 г., *FNCBV* и др./Комисия, Т-217/03 и Т-245/03, ЕУ:Т:2006:391, т. 49 и 55).

120 Ето защо повдигнатото в рамките на настоящото производство по обжалване шестото основание следва да се разгледа в светлината на посочените принципи.

121 В обжалваното решение групата по утвърждаването приема, че жалбоподателят е сдружение на предприятия, което не предоставя услуги срещу възнаграждение и което действа от името и в интерес на своите членове. Също така значителна част от приходите на жалбоподателя били от субсидии, вноски и дарения, които не представлявали приходи от икономическа дейност. Освен това предоставянето на услуги на трети лица не била главната дейност на жалбоподателя. Следователно последният не може да се счита за предприятие поради обстоятелството, че не извършва редовно икономическа дейност срещу възнаграждение на даден пазар.

122 Този извод, направен в обжалваното решение, не може да се приеме.

123 Всъщност в съответствие със съдебната практика, цитирана в точки 118 и 119 по-горе, най-напред, следва да се установи, че правният статут на жалбоподателя или неговото квалифициране като сдружение на предприятия не могат сами по себе си да съставляват пречка той да бъде считан за предприятие (вж. по аналогия решение от 26 януари 2005 г., *Piau/Комисия*, Т-193/02, ЕУ:Т:2005:22, т. 72).

124 По-нататък, съгласно член 8.2 от устава на жалбоподателя неговите членове са длъжни да плащат вноски в замяна на предоставяните от него услуги. Това се потвърждава и в точка 2.1 от обжалваното решение.

- 125 В съответствие със съдебната практика, цитирана в точка 118 по-горе, съществуването на икономическа дейност не зависи от начина ѝ на финансиране. В това отношение възнаграждението, което произтича от икономическа дейност, се основава на обстоятелството, че то е насрещната икономическа престация за предоставените услуги.
- 126 Освен това в съдебната практика вече е прието, за целите на прилагането по отношение на дадено образувание на правилата на конкуренцията, че получените от това образувание вноски могат да бъдат взети предвид в качеството им на приходи с оглед на изчисляването на глоба, наложена на основание на член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2006 г., FNCBV и др./Комисия, Т-217/03 и Т-245/03, EU:Т:2006:391, т. 220).
- 127 Следователно услугите, които жалбоподателят предоставя на своите членове в замяна на вноските, които те трябва да му заплатят, съставлява икономическа дейност, осъществявана срещу възнаграждение. Освен това с оглед на обстоятелството, че посочените вноски се заплащат под формата на годишно възнаграждение, те съставляват редовни приходи в негова полза.
- 128 Поради това с оглед на икономическата дейност, която извършва, жалбоподателят е предприятие, чиято дейност не се намира извън сферата на търговския обмен, обратно на извода, направен в точка 2.2 от обжалваното решение (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, т. 40).
- 129 Впрочем в самото обжалвано решение е признато, че жалбоподателят извършва някои видове икономическа дейност и по-специално че получава приходи във връзка с организирането на конгреси. Жалбоподателят посочва, че за 2012 г. посочените приходи представляват около 15 % от общия му оборот. Признавайки в съдебното заседание, че тези конгреси са организирани за лица, които не са сред членовете на жалбоподателя, Комисията не е оспорила реалното получаване на разглежданите приходи.
- 130 Освен това, що се отнася до предмета на дейност на жалбоподателя, в съответствие с член 3 от устава му той цели да насърчи, стимулира и спомогне за координирането на прилагането на напредничавата транспортна телематика в транспортната инфраструктура на Европа, главно за сметка на своите членове. Правилата, установени в конкурентното право, вече са били прилагани по отношение на образувания, които имат сходни цели (вж. в този смисъл решение от 26 януари 2005 г., *Piau*/Комисия, Т-193/02, EU:Т:2005:22, т. 2).
- 131 Следователно с оглед на гореизложените съображения групата по утвърждаването неоснователно е приела, че жалбоподателят не е предприятие и че не извършва редовно икономическа дейност на даден пазар срещу възнаграждение.
- 132 От това следва, че обжалваното решение е опорочено от грешка в преценката, доколкото в точка 2.2 от него е прието, че жалбоподателят не е предприятие по смисъла на член 1 от приложението към Препоръка 2003/361.
- 133 Все пак грешката в преценката, установена в точка 132 по-горе, не е достатъчна, за да се отмени обжалваното решение. Всъщност от точка 1.2 от посоченото решение следва, че дори да се приеме, че дадено образувание е предприятие, трябва да се провери също така дали то отговаря на критерия за независимост. Следователно, дори жалбоподателят да съставлява предприятие, той трябва да отговаря на критерия за независимост, предвиден в Препоръка 2003/361, за да може да му се признае статута на МСП.
- 134 Поради това следва да се провери също така дали с оглед на данните в настоящия случай групата по утвърждаването е можела да направи извод, че жалбоподателят не е независимо образувание.

По критерия за независимост

– Доводи на страните

- 135 Жалбоподателят напомня, че в точка 2.3 от обжалваното решение е признато, че той отговаря формално на критерия за независимост, предвиден в Препоръка 2003/361, но че не среща затрудненията, които МСП обикновено търпят, и следователно не може да се квалифицира като МСП от гледна точка на целта и духа на тази разпоредба.
- 136 Жалбоподателят поддържа, че е независимо предприятие. Той добавя, че не е нито „партньорско предприятие“, нито „свързано предприятие“ по смисъла на член 3 от приложението към Препоръка 2003/361, тъй като нито един от неговите членове не притежава най-малко 25 % от неговия капитал или от правата на глас.
- 137 Поради това той отговарял на всички условия, установени в Препоръка 2003/361, без да може срещу него да бъде изтъкнато, че заобикаля тази препоръка. Жалбоподателят посочва, че отказът да му бъде предоставен статут на МСП, не може да се основава на наличието на едно или няколко дружества сред неговите акционери, които не са МСП, тъй като подобно изискване не се съдържа в Препоръка 2003/361. Освен това било заблуждаващо и пристрастно да се твърди, че наличието на какъвто и да е акционер, който притежава една-единствена акция в дадено дружество, позволява на това дружество да получи достъп до възможности за финансиране, при липса на контролна позиция в рамките на това дружество.
- 138 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

– Съображения на Общия съд

- 139 В точка 2.3 от обжалваното решение е прието, че макар жалбоподателят да удовлетворява формално критерия за независимост, предвиден в Препоръка 2003/361, от икономическа гледна точка той фактически принадлежи към голяма икономическа група. Поради организационните връзки между жалбоподателя и неговите партньори или членове той би имал достъп до средства, кредити и съдействие и съответно не би претърпял затрудненията, с които МСП обикновено се срещат. В точка 1.2 от обжалваното решение се посочва освен това, че е необходим анализ на всеки конкретен случай, за да се установи икономическото положение на разглежданото предприятие и да се гарантира, че единствено предприятията, които се обхващат от целта и духа на Препоръка 2003/361, са квалифицирани като МСП.
- 140 В конкретния случай следва да се напомни, както следва от точки 106 и 107 по-горе, че групата по утвърждаването е можела с основание да основе анализа си върху целта и духа на Препоръка 2003/361, за да приеме, че макар жалбоподателят формално да отговаря на критерия за независимост, предвиден в тази препоръка, трябва също така да се провери дали той среща затрудненията, с които МСП обикновено се сблъскват.
- 141 Следва освен това да се приеме за установено, че членовете на жалбоподателя са по-специално големи предприятия, както и публични органи.
- 142 В това отношение трябва да се посочи най-напред, че в съответствие с член 3 от устава на жалбоподателя, посочен в точка 2.1 от обжалваното решение, той действа главно за сметка на своите членове.

- 143 По-нататък, в съответствие с член 5 от устава на жалбоподателя не се предвиждат ограничения за неговия капитал. Следва обаче да се посочи, че дружественият капитал указва общия размер на вноските в негова полза. Освен това посоченият капитал съставлява гаранция за партньорите на жалбоподателя и за евентуални заемодатели. Така значителният размер на дружествения капитал съставлява улеснение за жалбоподателя в отношенията му с трети лица.
- 144 Накрая, както беше посочено в точка 124 по-горе, съгласно член 8.2 от устава на жалбоподателя като възнаграждение за услугите, които той предоставя на своите членове, те заплащат годишна вноска, определена от надзорния съвет. Всъщност, обратно на твърденията на жалбоподателя в съдебното заседание, съгласно член 8.3 от неговия устав надзорният съвет определя размера на посочените годишни вноски в зависимост от разходите на жалбоподателя. Освен това надзорният съвет може по време на съответната финансова година или след това да намали вноските с цел да ги съобрази с действителните разходи на жалбоподателя.
- 145 Съгласно точка 144 по-горе вноските, заплащани от членовете на жалбоподателя, се определят и се изменят в зависимост от конкретните разходи. Поради това членовете на жалбоподателя, които не са МСП, предоставят гаранция за неговите разходи, като той не оспорва този факт. Разглежданият елемент сочи, че макар — както жалбоподателят изтъква в съдебното заседание — размерът на вноската да не е бил променян от 20 години, съгласно неговия устав жалбоподателят може да разчита на ресурси, които са напълно достатъчни и по-големи от тези на едно МСП, съобразени са с неговите разходи и произхождат от неговите членове.
- 146 Следователно в точка 2.3 от обжалваното решение групата по утвърждаването не е приложила неправилно Препоръка 2003/361, като е приела, че жалбоподателят не среща затруднения, които обикновено изпитват МСП, поради което той не може да се квалифицира като МСП по смисъла на посочената препоръка въпреки обстоятелството, че е предприятие.

Относно критериите за състав на персонала и за финансови прагове, предвидени в член 2 от приложението към Препоръка 2003/361

- 147 Жалбоподателят изтъква, без Комисията да излага конкретни доводи в това отношение, че той удовлетворява критериите за състав на персонала и за финансови прагове, предвидени в член 2 от приложението към Препоръка 2003/361, а именно: в него са наети по-малко от 250 души, неговият годишен оборот не е по-голям от 50 милиона евро и общата сума в годишния му баланс не надвишава 43 милиона евро.
- 148 В това отношение следва се напомни, както е посочено в точка 140 по-горе, че предприятията, които формално удовлетворяват критерия за независимост, но чиято икономическа мощ надхвърля тази на едно МСП, могат да не бъдат квалифицирани като МСП.
- 149 Както беше напомнено в точка 102 по-горе, целта на критерия за независимост е да гарантира, че от мерките, предназначени за МСП, действително се ползват предприятията, които срещат затруднения поради размера си, а не тези, които принадлежат към голяма група и съответно имат достъп до средства и съдействие, с които не разполагат техните конкуренти с еквивалентни размери.
- 150 Поради това по аналогия жалбоподателят не би могъл да изведе своя статут на МСП от обстоятелството, че формално отговаря на критериите, предвидени в член 2 от приложението към Препоръка 2003/361, ако в действителност той не се сблъсква със затрудненията, които МСП обикновено изпитват. Както беше прието за установено в точка 146 по-горе, жалбоподателят не търпи подобни затруднения.

- 151 Следователно, ако в действителност дадено предприятие не се сблъсква със затруднения, които са характерни за МСП, групата по утвърждаването има право да откаже да му признае статута на такова предприятие (вж. в този смисъл решение от 29 април 2004 г., Италия/Комисия, С-91/01, ЕУ:С:2004:244, т. 54).
- 152 Всъщност, тъй като се счита, че жалбоподателят не отговаря на критерия за независимост, той не може да претендира, че отговаря на критериите за състав на персонала и за финансови прагове, предвидени в член 2 от приложението към Препоръка 2003/361. Така в съответствие с член 6 от приложението към Препоръка 2003/361 посочените критерии за състав на персонала и за финансови прагове не могат да бъдат разглеждани въз основа на изолирани данни относно жалбоподателя, тъй като той не е независимо предприятие и неговите членове са предприятия, които не са МСП.
- 153 С оглед на гореизложеното шестото основание следва да се отхвърли.

По седмото основание, изведено от нарушение на принципа на най-благоприятното третиране, предвиден в Решение 2012/838 и в Рамковата програма за научни изследвания и иновации „Хоризонт 2020“

Доводи на страните

- 154 Жалбоподателят твърди, че тъй като в точка 2.2 от обжалваното решение е признато, от една страна, че той извършва най-малко няколко икономически дейности и предоставя някои услуги на трети лица срещу възнаграждение, а от друга страна, че формално удовлетворява критерия за независимост, предвиден в Препоръка 2003/361, той трябва да бъде квалифициран като МСП от гледна точка на РП7 и на програма „Хоризонт 2020“.
- 155 Всъщност жалбоподателят счита, че що се отнася до РП7, в съответствие с точка 1.1.3, пето тире от приложението към Решение 2012/838, когато едно правно образувание може да бъде категоризирано в различни категории, службите по утвърждаване определят най-благоприятната категория за това правно образувание. Жалбоподателят счита, че същият извод се налага и в рамките на програма „Хоризонт 2020“ по силата на страница 5 от ръководството на Комисията от 11 април 2014 г. относно производството по регистриране, утвърждаване и контрол върху финансовата устойчивост на бенефициерите.
- 156 Поради това, тъй като в обжалваното решение било признато, че жалбоподателят би могъл, поне отчасти, да бъде квалифициран като МСП, това решение трябвало да му предостави този статут изцяло.
- 157 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

Съображения на Общия съд

- 158 В рамките на настоящото основание е достатъчно да се приеме, че в нито един момент обжалваното решение не посочва, че жалбоподателят може да бъде квалифициран, дори отчасти, като МСП по смисъла на Препоръка 2003/361. Следователно, що се отнася до РП7, точка 1.1.3, пето тире от приложението към Решение 2012/838, на която се позовава жалбоподателят, не е приложима в конкретния случай. Същият извод се налага и в рамките на програма „Хоризонт 2020“, що се отнася до страница 5 от ръководството на Комисията, цитирано в точка 155 по-горе.
- 159 Следователно седмото основание трябва да се отхвърли като несъстоятелно.

По осмото основание, изведено от противоречиви и недостатъчни мотиви на обжалваното решение

Доводи на страните

- 160 Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение е опорочено поради недостатъчни мотиви и противоречивост.
- 161 Първо, според него групата по утвърждаването не може първо да оспори обстоятелството, че жалбоподателят има статут на предприятие, за да може да направи извод след това, от една страна, че той формално отговаря на критерия за независимост, предвиден в Препоръка 2003/361, който предполага наличието на такъв статут, и от друга страна, че жалбоподателят има конкуренти.
- 162 Второ, в обжалваното решение не било обяснено кои са новите фактически обстоятелства, които са обезсилили извода, съдържащ се в първото решение за отказ, в което е посочено, че жалбоподателят е предприятие по смисъла на член 1 от приложението към Препоръка 2003/361.
- 163 Трето, според жалбоподателя обжалваното решение не може да се основе на допълнителните критерии, предвидени в точка 1.1.3.1, параграф 6, буква в) от приложението към Решение 2012/838, с цел да бъде отказано жалбоподателят да се квалифицира като предприятие по силата на Препоръка 2003/361.
- 164 Следователно обжалваното решение било нарушило член 296, втора алинея ДФЕС, както и член 6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, подписана на 4 ноември 1950 г. в Рим, и членове 47 и 48 от Хартата на основните права, както и правото на справедлив процес, което е общ правен принцип по силата на член 6 ДЕС.
- 165 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

Съображения на Общия съд

- 166 Според постоянната съдебна практика мотивите на даден акт трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на съда на Съюза — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на даден акт отговарят на изискванията, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста му, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (решения от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, т. 63, от 26 октомври 2011 г., Dufour/BCE, T-436/09, EU:T:2011:634, т. 47 и от 26 април 2018 г., European Dynamics Luxembourg и Evropaiki Dynamiki/Комисия, T-752/15, непубликувано, EU:T:2018:233, т. 22 и 23).

- 167 Мотивите трябва освен това да бъдат логични, по-конкретно да не съдържат вътрешни противоречия, затрудняващи разбирането на причините, които са в основата на този акт (вж. в този смисъл решения от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 169 и от 29 септември 2011 г., Elf Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 151).
- 168 Следва да се напомни също, че само наличието на противоречие в дадено решение не е достатъчно, за да се приеме, че мотивацията му е опорочена, стига, от една страна, решението като цяло да позволява на жалбоподателя да установи и да посочи тази непоследователност, и от друга страна, решението да е достатъчно ясно и точно, за да му позволи да разбере точния обхват на решението (вж. в този смисъл решения от 11 декември 2003 г., Adriatica di Navigazione/Комисия, T-61/99, EU:T:2003:335, т. 49 и от 16 декември 2015 г., Air Canada/Комисия, T-9/11, непубликувано, EU:T:2015:994, т. 76).
- 169 Ето защо изтъкнатото в рамките на настоящото производство по обжалване осмо правно основание следва да се разгледа в светлината на посочените принципи.
- 170 Що се отнася до първата част на настоящото основание, която е обобщена в точка 161 по-горе, действително в обжалваното решение е направен изводът, че жалбоподателят не може да бъде квалифициран като предприятие, макар, от една страна, в него да се извършва анализ на критерия за независимост по смисъла на Препоръка 2003/361, което предполага на това образувание да е признат статута на предприятие, а от друга страна, в това решение изрично се признава, че жалбоподателят има конкуренти.
- 171 В това отношение следва да се изтъкне, че в точка 1.2 от обжалваното решение ясно се посочва, че в хипотезата, в която жалбоподателят бъде квалифициран като предприятие, трябва да се провери също така дали това образувание се сблъсква със затрудненията, които МСП обикновено търпят. В обжалваното решение обаче групата по утвърждаването счита на първо място, че жалбоподателят не може да бъде квалифициран като предприятие, поради което не е длъжна да разглежда критерия за независимост. Следователно групата по утвърждаването е осъществила този анализ за изчерпателност.
- 172 Следователно от обжалваното решение се установява ясно и недвусмислено съотношението между двата мотива, разгледани от групата по утвърждаването, без да е налице каквото и да е противоречие в неговите доводи в това отношение.
- 173 Освен това в съответствие със съдебната практика, цитирана в точка 168 по-горе, обжалваното решение е достатъчно ясно и точно, тъй като е позволило на жалбоподателя да установи и да се позове на изтъкнатото несъответствие, както и да разбере точния обхват на обжалваното решение, което се установява от уточнението на неговите доводи, изтъкнати в рамките на настоящата жалба, по отношение на двата мотива на посоченото решение.
- 174 Поради това първото твърдение за нарушение, изтъкнато в рамките на настоящото основание, трябва да се отхвърли.
- 175 Що се отнася до второто твърдение за нарушение в рамките на настоящото основание, изложено в точка 162 по-горе, достатъчно е да се приеме за установено, че първото решение за отказ е било оттеглено от групата по утвърждаването. Оттеглянето на това решение е произвело правни последици, равностойни на решение за отмяна (определение от 30 април 2015 г., Ertico — Its Europe/Комисия, T-499/14, непубликувано, EU:T:2015:285, т. 10).

- 176 Все пак постановяването на решение на съда на Съюза за отмяна по необходимост поражда последици с обратна сила, тъй като констатираната противоправност е към момента на влизане в сила на отменения акт (вж. в този смисъл решение от 12 февруари 2008 г., CELF и *Ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, EU:C:2008:79, т. 61).
- 177 Следователно жалбоподателят не може в подкрепа на настоящото основание да се позове на първото решение за отказ, чийто последици са отпаднали с обратна сила вследствие на неговото оттегляне.
- 178 Следователно втората част от настоящото основание трябва да се отхвърли.
- 179 Що се отнася до третото твърдение за нарушение в рамките на настоящото основание, изложено в точка 163 по-горе, с оглед на съображенията, посочени в точка 95 по-горе в рамките на четвъртото основание, то следва да се отхвърли, тъй като в обжалваното решение групата по утвърждаването не се е основала на допълнителни критерии, които не са предвидени в Препоръка 2003/361.
- 180 С оглед на гореизложените съображения осмото основание трябва да се отхвърли изцяло.
- 181 Тъй като всички изтъкнати от жалбоподателя основания се отхвърлят, настоящата жалба трябва да се отхвърли изцяло като неоснователна.

По съдебните разноски

- 182 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Същевременно съгласно член 135, параграф 1 от Процедурния правилник по изключение, когато справедливостта изисква това, Общият съд може да реши страна, която е загубила делото, да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, само част от съдебните разноски на другата страна. Освен това съгласно член 135, параграф 2 от същия правилник Общият съд може да осъди дори спечелила делото страна да заплати част от или всички съдебни разноски, ако това е оправдано от поведението на спечелилата страна, включително преди образуване на съдебното производство. Общият съд по-специално може да осъди институция, чието решение не е отменено, да заплати съдебните разноски, тъй като нейното решение е непълно и това евентуално е накарало жалбоподателя да подаде жалба (решение от 22 април 2016 г., Италия и *Eurallumina/Комисия*, T-60/06 RENV II и T-62/06 RENV II, EU:T:2016:233, т. 245 и цитираната съдебна практика).
- 183 Жалбоподателят е загубил делото. Все пак, както следва от точка 29 по-горе, взаимодействието между производствата по упражняване на контрол, уредени, от една страна, от точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838, и от друга страна, от член 22 от Регламент № 58/2003, не се установява ясно от разпоредбите на Решение 2012/838, което Комисията потвърждава в хода на съдебното заседание.
- 184 Освен това описанието на производството пред групата по утвърждаването, което се съдържа в точки 1.2.6 и 1.2.7 от приложението към Решение 2012/838, съдържа значителни празноти, по-специално, както е посочено в точка 30 по-горе, липсва посочване на процесуалните срокове, което усложнява допълнително правилното разбиране на приложимите правила.

185 Следователно тези обстоятелства са могли да допринесат за сложността на настоящото дело и да увеличат съдебните разноски на жалбоподателя. В този контекст Общият съд счита за правилно и справедливо жалбоподателят да понесе само половината от направените от него съдебни разноски. Що се отнася до Комисията, тя понася направените от нея съдебни разноски и половината от разноските, направени от жалбоподателя.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда **European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation — Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico — ITS Europe)** да понесе половината от направените от него разноски.
- 3) Европейската комисия понася, наред с направените от нея съдебни разноски, половината от съдебните разноски, направени от **Ertico — ITS Europe**.

Kanninen

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Reine

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 май 2019 година.

Подписи